



**Media:** ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ  
ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

**Page:** 73,80-86,88 **Published at:** 15-10-2022

**Author:** **Surface:** 6973.27 **Circulation:** 4750  
cm<sup>2</sup>

**Subjects:**



ΑΦΙΕΡΩΜΑ  
**Τα βιβλία  
που  
θα μας  
ζεστάνουν**

Όπως κάθε χρόνο,  
το Ανοιχτό Βιβλίο δίνει το στίγμα  
στις εκδόσεις που ετοιμάζονται. Φέτος, 23 συγγραφείς  
(εκ των οποίων τέσσερις πρωτοεμφανιζόμενοι)  
παρουσιάζουν οι ίδιοι τα βιβλία τους και μας δίνουν  
μια ευσύνοπτη αλλά μεστή πρόγευση  
για το τι θα διαβάσουμε



23 ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΣΕ ΠΡΩΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

## Φθινοπωρινό πεζογραφικό ψηφιδωτό

**Τ**ο φετινό φθινοπωρινό ψηφιδωτό απαρτίζουν 23 συγγραφείς (εκ των οποίων τέσσερις πρωτοεμφανιζόμενοι) που παρουσιάζουν οι ίδιοι τα επικείμενα βιβλία τους (κάποια εξ αυτών έχουν ήδη κυκλοφορήσει).

Μυθιστορήματα, νουβέλες και συλλογές διηγημάτων, επιλεγμένα από την τρέχουσα εκδοτική σοδειά (αναμφίβολα υπάρχουν κι άλλοι αξιόσυστατοι τίτλοι) διαφόρων εκδοτικών οίκων, που αποτυπώνουν πολυφωνικές και πολύτροπες πεζογραφικές ταυτότητες, θεματικές ροπές και τεχνοτροπικές διαθέσεις. Είκοσι τρία πρόσωπα της γραφής (με αλφαβητική ροή) μας δίνουν μια ευσύνοπτη αλλά μεστή πρόγευση από το νέο βιβλίο τους πριν αυτό εκτεθεί στα βιβλιοπωλεία, στους κριτικούς, στους αναγνώστες.

Ωστόσο, θα ήταν παράλειψη αν δεν μνημονεύαμε ένα σημαντικό εκδοτικό συμβάν. Την κυκλοφορία στις 26 Οκτωβρίου του μοναδικού ανέκδοτου μυθιστορήματος του Νίκου Καζαντζάκη (*Ανήφορος*, Διόπτρα - ο εκδοτικός οίκος που έχει αναλάβει να επανατυπώσει το σύνολο του έργου του), το οποίο ο μεγάλος Κρητικός έγραψε, στα μέσα της δεκαετίας του '40, αμέσως μετά τον *Ζορμπά*. Αλλά η επανακίνηση ενδιαφέροντος για τον Καζαντζάκη αποτυπώνεται και εκτός συνόρων. Καθώς το Μπέρκλεϊ ανακοίνωσε την ίδρυση προγράμματος επισκεπτών υποτρόφων «Νίκος Καζαντζάκης», με προοπτική να μετατραπεί σε έδρα Καζαντζάκη. Η χρηματοδότηση προέρχεται από το Modern Greek Studies Foundation.

ΜΙΣΣΕΛ ΦΑΪΣ

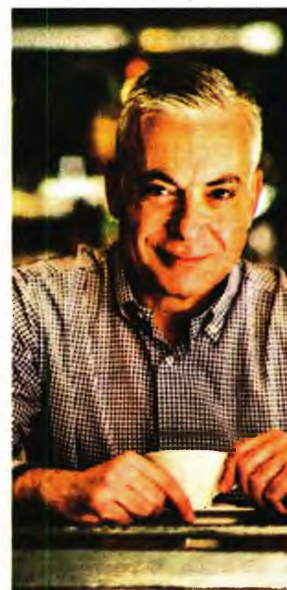
ΝΙΚΟΣ ΒΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

**Ενα παιδί μεγαλώνει στην Αθήνα**

1934-1944. Μεταίχμιο

**ΤΟ ΠΑΙΔΙΚΟ** και εφηβικό ημερολόγιο που κρατούσε ο πατέρας μου από το 1934 ως το 1944 ζούσε πάντα σε λανθάνουσα κατάσταση στο μυαλό μου. Η ανέγκυσή του από τη χώρα της λήθης μου έδωσε την ευκαιρία να βυθιστώ στην καθημερινότητα ενός παιδιού στην Αθήνα εκείνης της εποχής και να επιχειρήσω να αναβιβάσω ψηφίδες της μικροϊστορίας στο βάθρο της δημόσιας Ιστορίας.

Γραμμένο με μολύβι και μελάνι σε έναν δερματόδετο τόμο, το ημερολόγιο ενημερωνόταν στο τραπέζι της μικρής μονοκατοικίας στα Ανω Πατήσια στα όρια της Κυπριάδου. Μέσα στις σελίδες του βρήκα χάρτινες δραχμές της εποχής και τις τιμές των τροφίμων στη διάρκεια της Κατοχής. Η καθημερινότητα της Αθήνας με θέατρα και σινεμά, μπάνια στο Φάληρο, περιπετειώδη ταξίδια εν μέσω γερμανικής Κατοχής ως το παράλιο Αστρας, ο ερασιτεχνικός αθλητι-



ΝΙΚΟΣ ΒΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΗΣΙΔΕΣ | 15-16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2022



ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΑΣΑΡ/ΕΣΤΡΑΤΗ



ΧΑΡΗΣ ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

υπογραμμίσω το πιο βασικό χαρακτηριστικό των ανθρωπίνων σχέσεων: την αδυναμία ουσιαστικής επικοινωνίας. Μέσω αυτών των διαλόγων βρίσκω την αφορμή να εξετάσω μια σειρά από κρίρια ζητήματα -πολιτικά, ηθικά, κοινωνικά, ψυχαναλυτικά, λογοτεχνικά- τα οποία καθιστούν τη ζωή μας μια διαρκή «κωμωδία παρεξηγήσεων». Το σπύλαιο του Πλάτωνα μετατρέπεται σε μια αρένα, από την οποία κανείς δεν θέλει να δραπετεύσει. Το πάρτι θα κρατήσει ως το τέλος: ώσπου οι πρωταγωνιστές να παραιτηθούν από κάθε προσπάθεια να συλλάβουν το νόημα των πραγμάτων και ο αναγνώστης, χαμογελώντας συνέννοχα (και πικρά), να κλείσει το βιβλίο.

ΜΑΡΙΑ ΓΙΑΓΙΑΝΝΟΥ  
**R.I.F.-Ο θάνατος στο φέισμπουκ**  
Στερέωμα

**ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ** το βιβλίο να εκδοθεί, παραδέχομαι ότι η επικείμενη κυκλοφορία του με



σμός και το μπάσκετ στον ιστορικό σύλλογο «Σπόρτιγκ» και ποδοσφαιρικοί αγώνες στο γήπεδο του Παναθηναϊκού στην Αλεξάνδρας. Το παιχνίδι στον δρόμο, οι συμμαθητές και οι δάσκαλοι στη Λεόντειο Πατησίων, η μονοήμερη εκδρομή στις όχθες του Κηφισού και το παραμυθένιο τοπίο.

Εμβασθύνοντας την ενασχόλησή μου με την αστική μνήμη στην Αθήνα, προσέγγισα αυτό το οικογενειακό κειμήλιο ως ένα τεκμήριο για το πώς ζούσε μια απλή οικογένεια στην Αθήνα εκείνα τα χρόνια μέσα από το βλέμμα ενός παιδιού που περνούσε στην εφηβεία ελπίζοντας πως ο καθένας θα βρει ένα κομμάτι να συνδεθεί.

ΧΑΡΗΣ ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ  
**Πλατωνικοί διάλογοι ή γιατί στο σπύλαιο όλοι κάνουν πάρτι**  
Πατάκης

**ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ** η πρώτη φορά που, αν και ποιητής, έχω γράψει πεζά κείμενα. Έχουν προηγηθεί τα αυτοβιογραφικά βιβλία *Το αίμα νερό* και *Τώρα θα μιλήσω εγώ* και το μυθοπλαστικό ντοκουμέντο *Το κρυφό ημερολόγιο του Χίτλερ*. Είναι η πρώτη φορά όμως που γράφω μια συλλογή με πεζά κείμενα τα οποία είναι ταυτόχρονα τόσο αστεία αλλά και τόσο αυτοσαρκαστικά. Στο βιβλίο αυτό επινοώ μια σειρά από ιλαροτραγικούς «διαλόγους» ανάμεσα σε συζύγους, εραστές, φίλους, ή και αγνώστους, για να



ΜΑΡΙΑ ΓΙΑΓΙΑΝΝΟΥ

φοβίζει. Αυτό συμβαίνει επειδή ασχολείται με δύο κατεχόμενα τρομακτικά θέματα, που ανήκουν σε όλους μας: τον θάνατο και το φέιςμπουκ! Δύο πηγές άγχους και «συναυπαρξίας» παρατηρείς να αναβλύζουν από το ίδιο σημείο – η αγαπημένη μας κοινωνική πλατφόρμα αποτελεί κι ένα ψηφιακό νεκροταφείο υπό διαμόρφωση. Στο R.I.F. σχολιάζω ελεύθερα τους κυριολεκτικούς και μεταφορικούς τρόπους με τους οποίους ο θάνατος εμφανίζεται στο φέιςμπουκ, με διάθεση να τους κατανοήσω χωρίς να εξορίσω το χιούμορ που αιφνίδια ξεπηδά. Στη συζήτηση βάζω και τη λειτουργία της γραφής. Είναι άραγε η γραφή μια στρατηγική επιβίωσης; Ποια είναι η διαφορά της χειρόγραφης από τη γραφή των αναρτήσεων και ποια είναι η διάκριση ζωής της ως τρόπου επικοινωνίας; Το R.I.F. έχει λογοτεχνική ψυχή και στοχαστική φλέβα. Μιλάει για την τεχνολογία της επόμενης μέρας με γλώσσα της προηγούμενης. Είναι μια αλυσίδα περίπου διακοσίων μικροκειμένων, που πατούν στον ίδιο ειρμό και ομαδοποιούνται σε πέντε βασικά κεφάλαια. Μεταξύ τους παρεμβάλλονται δώδεκα συν ένα επιτύμβια επιγράμματα από επινοημένες προσωπικότητες που άφησαν το ίχνος τους στο Διαδίκτυο.

Το R.I.F. ακολουθεί πολύ διαφορετικό δρόμο από το προηγούμενό μου πεζογράφημα *Το μέλος φάντασμα* (εκδ. Μελάνι, 2020), όπου η μυθοπλασία ήταν μοναδικός μοχλός της αφήγησης. Ωστόσο και στα δύο βιβλία η Επικοινωνία και η Μνήμη, με τα φαντάσματά τους, βρίσκονται αναμφίβολα στο επίκεντρο. Πώς τείνουμε να τις ξεπουλάμε, αλλά και πώς μπορούμε να ξανακερδίσουμε τα δώρα τους, παραμένοντας ζωντανοί;

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Δ. ΔΡΑΚΟΝΤΑΕΙΔΗΣ  
**Τέσσερις γωνίες και επτά θανάσιμα αμαρτήματα**  
Κέδρος

**ΑΝ ΤΟ ΚΑΚΟ** της πανδημίας θεραπεύεται με σκόρδο, αν η ανακούφιση των ανθρώπων εξασφαλίζεται με την καθημερινή περισυλλογή του ψιλού και του χοντρού τους για να μην πηγαίνει χαμένο, αν τα έπιπλα και τα πράγματα φταίνε για την ασυνεννοησία μεταξύ συγγενών που διαφωνούν για το ποιος έχει δικαίωμα ταφής στον οικογενειακό τάφο, η σωτηρία είναι η Χρυσάνθη, το πρώτο ταξίδι του βίου, εφηβικός έρωτας μέχρι θανάτου.

Σε τέτοιες γωνίες στριμώνονται οι άνθρωποι. Με σκέψεις και πράξεις που μοιάζουν παρθένες, ας κρύβουν θανάσιμα αμαρτήματα, χωρίς τα οποία η ζωή δεν θα γελούσε.

Επτά θανάσιμα αμαρτήματα, που τη βουή τους άκουσα σε κάποιους από τους τόπους όπου εργάστηκα, Αρμενία, Πολωνία, Γεωργία, στις πόλεις και στις γειτονιές μας, επειδή εντέλει το μόνο ταξίδι της ζωής είναι το πέρασμα



ΧΑΡΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ναία. Πέρα από αυτό, γιατί έχω και την αδυναμία να μην παίρνω τα πράγματα πολύ σοβαρά, προσπάθησα να παίξω με τα στερεότυπα, τα αρχέτυπα και τις καρικατούρες της ελληνικής συμπεριφοράς: το πομπώδες ύφος, την πόλωση των πολιτικών αντιδικιών, την απευθείας εμπλοκή της εκκλησίας στην καθημερινή ζωή, κ.λπ. Ο τι-ελλιπώ-χιούμορ έχει το βιβλίο προέρχεται από χαρακτήρες που δεν είναι πάντα ρεαλιστικοί, μα συνειδητά υπερβολικές εκδοχές της νοστορπίας μας.

ΘΩΜΑΣ ΚΟΡΟΒΙΝΗΣ  
**Μπέμπης**  
Μυθιστόρημα, Αγρα

**ΓΙΑ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ** γράφω ένα εκτενές σε πρωτοπόρωση αφήγηση πεζό το οποίο νοερά συνδέεται με προηγούμενα σχοινοτενή αφηγήματά μου –νουβέλες όπου με είχαν απασχολήσει και είχα αναδείξει εμβληματικές στιγμές του βίου αγαπημένων μου προσώπων: Βιζυητών, Παπαδιαμάντη, Καβάφη, Ανδρούτσος. Ειδοποιός διαφορά στον «Μπέμπη» η εγκοπλωμένη συνομιλία του πρωταγωνιστή-αφηγητή με έναν καρδιακό του φίλο που επιχειρεί μάταια να του αποσπάσει τα κλειδιά της υπαρξιακής του αγωνίας. Το κυριότερο στοίχημα ήταν να αποδώσω αποχρώσεις της ιδιοσυγκρασίας και του ταμπεραμέντου ενός εξαιρετικά δραματικού προσώπου, να περιγράψω την ελληνική περίπτωση του συνδυασμού ιδιοφυίας και αυτοκαταστροφικότητας. Η αφήγηση εμπεριέχει το οδοιπορικό ενός πολυσύνθετου μουσικού ταλέντου, απaráμιλλου δεξιότητην σε έγχορδα της ανατολικής και της δυτικής μουσικής, ασυναγώνιστου μπουζουξή, από τα προκατοχικά χρόνια μέχρι τα μέσα της δικτατορίας, στη γενέτειρά του, τον Πειραιά. Παράλληλα αποτυπώνονται ιδιομορφίες χαρακτήρων σημαντικών συνθετών, στιχουργών και

από το ένα αμάρτημα στο άλλο μέχρι θανάτου. Και στους καιρούς μας, ανακουφιστικό είναι να υπάρχει κατανόηση και άλλη τόση συμπάθεια. Μέχρι δακρύων συχνά. Γιατί η Χρυσάνθη ήρθε στην κηδεία μου.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΡΝΕΖΗΣ  
**Ο λαβύρινθος**  
Μυθιστόρημα, Πατάκης

**Ο «ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ»** γεννήθηκε από τις αφηγήσεις του παππού μου που πολέμησε στη Μικρά Ασία και την πραγματική ιστορία της Ανεξάρτητης Μεραρχίας, που μετά την κατάρρευση του μετώπου αποκόπηκε από τον υπόλοιπο ελληνικό στρατό, αλλά κατάφερε να βρει τον δρόμο της στα παράλια και να επιστρέψει στην Ελλάδα χωρίς μεγάλες απώλειες. Βέβαια η μεραρχία στον «Λαβύρινθο» είναι φανταστική, δεν έχει καμιά σχέση με εκείνη. Έχουν

γραφτεί πολλά βιβλία με θέμα τη Μικρασιατική Εκστρατεία και ήθελα να κάνω κάτι διαφορετικό, ένα σατιρικό μυθιστόρημα στο ύφος των ταινιών του Φελίνι, του Κουστουρίτσα, σαν το «MASH» του Ρόμπερτ Ολτμαν, το μυθιστόρημα «Catch-22» του Τζόζεφ Χέλερ. Και μιας και τα γεγονότα που συνέβησαν τότε θα μπορούσαν να συμβούν σε κάθε εποχή, ήθελα η ιστορία να δραματίζεται εκτός πραγματικού τόπου και χρόνου. Έχουν υπάρξει πολλά παραδείγματα εισβολής ενός Δυτικού, άρα και χριστιανικού κατά πολλούς, στρατού σε μια μουσουλμανική χώρα – και το αντίστροφο βέβαια. Συχνά, αυτοί οι πόλεμοι παρουσιάζονται ως μέρος μιας αέναης σύγκρουσης μεταξύ Δύσης και Ανατολής, δείγματα μιας αναπότρεπτης υποτίθεται ρήξης ανάμεσα στον Χριστιανισμό και το Ισλάμ. Το βιβλίο προσπαθεί έμμεσα να θέσει ένα ερωτηματικό σε αυτή την ερμη-



ΦΙΛΙΠΠΟΣ Δ. ΔΡΑΚΟΝΤΑΕΙΔΗΣ



ΠΑΝΟΣ ΚΑΡΝΕΖΗΣ



ΘΩΜΑΣ ΚΟΡΟΒΙΝΗΣ

Ανοιχτό Βιβλίο



ΝΗΣΙΔΕΣ | 15-16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2022

ερμηνευτών, αλλά και θαυμαστών του ρεμπέτικου και του λαϊκού τραγουδιού και σκηνές από τη ζωή των μουσικών μας στην Κατοχή και στη μεταπολεμική Ελλάδα, καθώς και σελίδες από το «ελληνικό γλέντι» στα κέντρα διασκέδασης σε αμερικανικές πολιτείες όπου ζούσαν μετανάστες μετά τον πόλεμο. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στο «αγγελικό και μαύρο φως» που σφραγίζει την ψυχική ιδιοσυστασία του Δημήτρη Στεργίου ή Μπέμπη, αυτού του μοναδικού και ανεπανάληπτου «αριστοκράτη μάγκα».

ΝΙΚΟΣ ΜΑΝΤΗΣ

**Κιθαρώνας**

Μυθιστόρημα, Καστανιώτης

Ο «**ΚΙΘΑΙΡΩΝΑΣ**» είναι η περιπλάνησή μου στο μαγικό βουνό που βρίσκεται στο επίκεντρο της τραγωδίας του Ευριπίδη. Είναι η προσπάθειά μου να αναπαραστήσω έναν κόσμο όπου έχουν διασαλευτεί οι φυσικοί κανόνες, περνώντας από την πεδιάδα της ανδροκρατούμενης λογικής, τη Θήβα του Πενθέα, και ανεβαίνοντας στο δάσος, όπου κυριαρχούν ο παραβάτης Διόνυσος και οι αχαλίνωτες Μαινάδες. Δύο οδηγούς είχα σε μια τέτοια απόπειρα: ο ένας υπήρξε η γυναικεία ματιά, γιατί πιστεύω ότι οποιαδήποτε σημερινή βύθιση στο μυστήριο του «μαιναδισμού» οφείλει να ξεκινάει από τη θηλυκή εμπειρία, που εξάλλου συνιστά και τον πυρήνα της βακχικής κατάστασης. Ο άλλος οδηγός ήταν η λογοτεχνία του φανταστικού, γιατί σε τούτη την εκδοχή οι γυναίκες της βακχείας δεν είναι απλά ο λατρευτικός θίασος ενός άνδρα θεού, αλλά οι πρωταγωνίστριες μιας επανάστασης ενάντια στην ίδια τη θηβαϊκή κοινωνία, με τη βοήθεια της υπερφυσικής μεταμόρφωσης σε κάτι χθόνιο, μυστηριακό και εν τέλει ανελέητα αιματηρό. Το βιβλίο διαπνέεται από μια ατμόσφαιρα συνεχούς διακινδύνευσης και μετωρισμού ανάμεσα σε φυλα, ρόλους

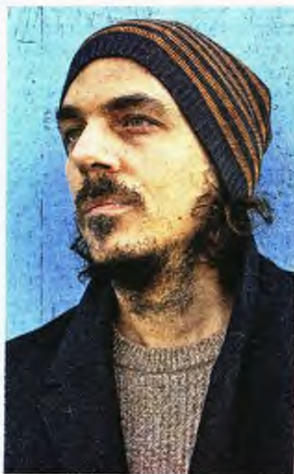
και ερωτικές προτιμήσεις, γεννώντας ακραίες σκηνές σεξουαλικής απελευθέρωσης αλλά και βίας, όπως επίσης και εικόνες τρόμου, τερατογενέσεων και εξαρθρωμένων μυθολογικών αναφορών. Ο κύριος στόχος, ωστόσο, όπως ευελπιστώ συμβαίνει και στα προηγούμενα έργα μου, είναι να αναρωτηθώ για το «Ποιοι είμαστε;», γιατί αποφασίσαμε ότι είμαστε «έτσι» και όχι «αλλιώς» και πώς έχουμε χτίσει τις κοινωνίες μας βάσει αυτών των επιλογών. Αλλωστε, η αναδρομή σε ένα κτώτατο παρελθόν συχνά μας δίνει το κλειδί για να ερμηνεύσουμε και το παρόν μας, ιδίως σε εποχές σαν τις δικές μας, εποχές μεταχιμακές, όπου ολόγυρά μας καταδοκούν το σκοτάδι και η βαρβαρότητα.

ΑΜΑΝΤΑ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

**Η μεταμόρφωσή της**

Νουβέλα, Καστανιώτης

**ΞΕΚΙΝΗΣΑ** από μια σκέψη που με τυραννούσε χρόνια: αν το κοινωνικό χαρακτηριστικό των γυναικών είναι η αναδίπλωση, το αντίστοιχο διαχρονικό χαρακτηριστικό των ανδρών είναι η επέκταση. Αναρωτήθηκα πώς θα βίωνε μια νέα γυναίκα την ανεξήγητη εξορία της σ' ένα ανδρικό σώμα, την «εξωστρέφεια» των γεννητικών οργάνων, το ψυχικό εκτόπισμα της μεταμόρφωσής της. Φαντάστηκα αυτό το κορίτσι, τη Σάσα, να ξυπνάει σ' ένα αγορίστικο σώμα και να περπατάει τα βράδια χωρίς να φοβάται. Η εικόνα της με συνεπήρε. Τα μαύρα μακριά μαλλιά, το κοστούμι, η σταδιακή μετατροπή της φρίκης σε θάρρος. Στην πορεία το ίδιο το βιβλίο μου υπαγόρευσε τη ριζοσπαστική του άποψη: Τι θα γινόταν αν σταματούσαμε να σκεφτόμαστε με όρους φύλου; Αν αποδεχόμασταν τον ερμαφροδιτισμό της ανθρώπινης κατάστασης; Τι θα μπορούσαμε να μάθουμε για την ελευθερία και τις δυνατότητες του είδους μας;



ΝΙΚΟΣ ΜΑΝΤΗΣ



ΑΜΑΝΤΑ ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ



ΞΕΝΟΦΩΝ ΜΠΡΟΥΝΤΖΑΚΗΣ



ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ



ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ



ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ

👉 Οραματίστηκα έναν κόσμο που με ευκολία θα ονομάζαμε δυστοπικό ενώ δεν είναι: ένας κατακλυσμός νοηματοδοτεί τη ρευστότητα της νέας αυτής κοινωνίας. «Το κύμα των κυμάτων» καταστρέφει τις τηλεπικοινωνίες, την ευκολία μετάδοσης πληροφοριών, την άμεση αντανάκλαστική αντίδραση στην οποία έχουμε συνηθίσει. Σ' ένα τέτοιο περιβάλλον η Σάσα αναγκάζεται να σιωπήσει, να σκεφτεί, να νιώσει στο πετσί της την αλλαγή κι έπειτα να δράσει - αργά και στοργικά προς τον εαυτό της, «θενερά» προς τους άλλους. Η Σάσα είναι η κόρη μας αλλά και το νεαρό, γεμάτο δυνατότητες πλάσμα που κουβαλάμε μέσα μας. Η αναγέννησή της μας αφορά ανεξαρτήτως φύλου και ηλικίας. Η καφκική μεταμόρφωσή της είναι απλώς αφορμή - γλώσσα, πλαίσιο, λογοτεχνικό παιχνίδι - για να ξεδιπλωθεί η ιστορία.

ΞΕΝΟΦΩΝ ΜΠΡΟΥΝΤΖΑΚΗΣ  
**Λευκό κουστούμι**  
Μυθιστόρημα, Καστανιώτης

**ΜΕ ΤΟ «ΛΕΥΚΟ ΚΟΥΣΤΟΥΜΙ»**, δίχως να το έχω προγραμματισμένο, επέστρεψα στο πρώτο μου πεζογράφημα, το «Μια κοινή περιπέτεια του σώματος». Το συνειδητοποίησα στη διάρκεια της συγγραφής καθώς ένιωθα να παρασύρομαι σε μια συνέχεια εκείνης της ιστορίας, κυρίως όμως της εποχής με την οποία δεν είχα κλείσει τους λογαριασμούς μου.

Το μυθιστόρημα, που είναι γραμμένο σε πρώτο πρόσωπο, ξεκινά από μια χιονόπτωση στην Τήνο και παρακολουθεί τη νεανική περίοδο του αφηγητή ως την ενηλικίωσή του, που ολοκληρώνεται με τον θάνατο του πατέρα του. Στην υπαρξιακή του αγωνία να αποδράσει από τα όρια του τόπου του

-που ορίζει η θάλασσα- ονειρεύεται κάθε βράδυ ότι το σπίτι του γίνεται καράβι που ταξιδεύει σε σκοτεινά πελάγη... Τα όνειρα τα διαδέχονται ταξίδια με τον πατέρα του στην πρωτεύουσα - που δεν είναι παρά πρόβες ελευθερίας. Το μυθιστόρημα διατρέχουν μνήμες, περιστατικά, όνειρα, που ξεκινούν από μια χιονόπτωση όπου το νησί βυθίζεται στο λευκό, το οποίο επανέρχεται υπαινικτικά κατά διαστήματα στη διάρκεια του μυθιστορήματος μέσω ενός παγοπώλη, ενός επισκέπτη με λευκό κουστούμι, μιας χιονόπτωσης σε μια ταινία του Φελίνι... Ταυτόχρονα, νεανικοί έρωτες, ταξίδια, πόλεμοι, οι ζωές των προγόνων, ιστορικά γεγονότα που γίνονται παρόν - και ένα παιδί ενηλικιώνεται προσπαθώντας να ανακαλύψει τα όρια της ελευθερίας του που καταλήγουν στο λευκό κουστούμι της δικής του ύπαρξης!

Η σκοτεινή όψη του ειδυλλιακού νησιώτικου τοπίου εναλλάσσεται με την υποσχετική Αθήνα των αρχών της Μεταπολίτευσης ως σύμβολο ατομικής ελευθερίας.

ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ  
**Το αλάτι του Bad Ischl**  
Κίχλη

**ΑΥΤΟΣ Ο ΔΥΣΠΡΟΣΙΤΟΣ** τίτλος προέρχεται από ένα περιστατικό που αφηγείται ο Ζέμπαλντ στο «Αίσθημα ιλιγγίου». Επισκέπτονται με τη φίλη του το άδειο διαμέρισμα της γιαγιάς της, σε μια γειτονιά της Βιέννης. Η ηλικιωμένη γυναίκα έχει πεθάνει λίγες μέρες πριν. Στην κουζίνα, κάτω απ' τον νεροχύτη, ο συγγραφέας βλέπει ένα μισοάδειο κουτί με αλάτι του Bad Ischl. Η πλάγια αναφορά του σ' αυτό δεν ξεπερνά τις σαφάνια λέξεις, είναι όμως αρκετή για να δείξει το υπομνηστικό καθήκον που αναδέχονται κάποτε τα αντικείμενα.

Το κουτί εκείνο ήταν μια μεταφορική οπισθοφυλακή, αψιμαχία με την απουσία της παλιάς κατόχου. Στο βιβλίο μου υπάρχουν σύμμεικτα είδη λόγου. Είναι είτε ταχυαφηγήσεις ιστοριών είτε «δοκίμια του λεπτού», όπως τα λέω. Αφορούν κυρίως τον προσωπικό χρόνο. Θεώρησα ότι υπάρχει ένα στοιχείο συγγένειας ανάμεσα σ' αυτά και στο κουτί, που το είδα σαν εικόνα αναπλήρωσης, ένα συμβολικό «αντ' αυτής». «Ως σχήμα λόγου», σχολιάζω εκεί, «το κουτί θα ήταν κάτι ανάμεσα στη μεταωνυμία, τη μεταφορά, και την προσωποποίηση». Το «Αλάτι του Bad Ischl» είναι εγχείρημα βιωματικής χροτογράφησης. Ενα μωσαϊκό συνοπτικών και έκκεντρων θεματολογικά κειμένων, είδος που δεν έχει παράδοση στα γράμματά μας. Κάποτε δίνει την εντύπωση εξαρθρωμένη αφήγησης. Τα μέρη της αποκτούν ενότητα, συσσωματώνονται, μόνο από έναν αθέατο σύνδεσμο: το βλέμμα του παρατηρητή και τον αναγνωρισμό χαρακτηριστήρα της δραματοποίησης.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ  
**Σάλτος**  
Διηγήματα, Ικαρος

**ΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ** του Σάλτου έχουν σαν κύριο θεματικό άξονα τη στιγμή αυτή καθαυτήν που η συνείδηση του ανθρώπου χάνεται και η λογική κάνει ένα άλμα και παραδίδεται στο μεταφυσικό πεδίο και στην απόλυτη τρέλα. Προσπάθησα να αποδώσω τη στιγμή που εν αγνοία του ο ήρωας αλλάζει ρότα και αρχίζει να πράττει περισσότερο με τη σκοτεινή πλευρά του μυαλού του, σπρωγμένος από φαινομενικά ασημάτια γεγονότα που τελικά μετατρέπονται σε κομβικές στιγμές της ζωής του και που τις περισσότερες φορές συμβαίνουν ανεπαίσθητα και σταδιακά. Επέλεξα να παραμείνω στο ίδιο αφη-

γηματικό ύφος, γλώσσα και ρυθμό με τα προηγούμενα δύο βιβλία, χρησιμοποιώντας τη διήγηση και τη μεκτική περιγραφή (ρεαλιστική και φανταστική), μα μερικές στιγμές εμφανίζονται και εσωτερικοί συνειρμικοί μονόλογοι. Σε κάποιες περιπτώσεις τα κίνητρα δίνονται σε πλάγιο λόγο, μα τις περισσότερες υπαινίσσονται και δρουν ύπουλα και υπόγεια σε ένα πιο ψυχεδελικό, εσωτερικό, ονειρικό υπόβαθρο, με κάθετη σε βάθος γραφή από ό,τι εκείνα των χαρακτηρισμών της Αποδοχής κληρονομιάς και της Μάκινας, που είχαν πιο οριζόντιο και επιταχυνόμενο ρυθμό. Το ύφος του Σάλτου διαμορφώθηκε μέσα μου αποπνικτικά σκοτεινό και βαθιά εσωτερικό σχεδόν αυτόνομο και σαν να όρισε μόνο του τον επίλογο της ενασχόλησής μου με τις μικρές επαρχιακές κοινωνίες, τα θολά παιδικά μου βιώματα, τους ομιχλώδεις ορεινούς όγκους σαν πεδίο δράσης, τα ανομολόγητα εγκλήματα, τις νεκρικές σιωπές και τους μη καταγεγραμμένους θανάτους που τις πιο πολλές φορές δεν είναι παθολογικοί και λυτρωτικοί, μα ψυχολογικοί και επαναλαμβανόμενοι.

ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ  
**Λάδι σε καμβά**  
Μυθιστόρημα, Μεταίχμιο

**ΟΠΩΣ ΜΑΡΤΥΡΑ** ο τίτλος του, το «Λάδι σε καμβά» έχει να κάνει με ζωγραφική και με ζωγράφους. Αυτό δηλαδή είναι το σκηνικό και οι ρόλοι. Λίγο ευρύτερα κοιτώντας, έχουμε να κάνουμε με την ιστορία πολλών ανθρώπων της δικιάς μου γενιάς που η δικτατορία του '67 ανέκοψε την άνησσή τους και κατηύρισε τη δυναμική νεανική τους ορμή - για επτά ολόκληρα χρόνια, τόσο κρίσιμα για όσους ήταν τότε στα 20, στα 22, στα 23 τους. Ο ήρωάς μου είναι ένας νεαρός σπουδαστής στην ΑΣΚΤ όπου



ΕΥΑ ΣΤΑΜΟΥ



ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΟΓΙΑΣ

θα σπουδάσει ζωγράφος ακολουθώντας το ταλέντο του και αποφασισμένος να μην πάρει την προδιαγεγραμμένη πορεία ζωής του έμπορου πατέρα του, που είναι ένας ματαιωμένος καλλιτέχνης. Το τελευταίο ξένοιαστο καλοκαίρι της ζωής του όμως είναι το καλοκαίρι του 1966 – έναν χρόνο πριν από το πραξικόπημα. Και από την επόμενη χρονιά και έπειτα όλα αλλάζουν στη ζωή του ίδιου, της οικογένειάς του και των φίλων του.

Η αφήγηση αυτή τη φορά είναι πρωτοπρόσωπη και ευθύγραμμη, βασικά επειδή κάποιος που διηγείται τη ζωή του λογικά ακολουθεί τη φυσική αλληλουχία των γεγονότων, αλλά και επειδή έτσι πιστεύω ότι θα συνδέσει πιο αποτελεσματικά ο αναγνώστης την αρχή του μυθιστορήματος με το τέλος του και θα διακρίνει πιο ξεκάθαρα το πώς όσα διαδραματίζονται το καλοκαίρι εκείνο του '66 προαναγγέλλουν σε μεγάλο βαθμό την εξέλιξη της ζωής του ήρωά μου, πολλές δεκαετίες αργότερα.

ΕΥΑ ΣΤΑΜΟΥ

### Η επίσκεψη

Διηγήματα, Αρμός

**ΠΡΟΣΩΠΑ ΟΙΚΕΙΑ**, μα και παράξενα, συνθέτουν με τις ιστορίες τους απρόσμενες περιπέτειες που εκτυλίσσονται στο παρασκήνιο της επικαιρότητας. Τα διηγήματά μου μιλούν για τη διαφορετικότητα, τον κοινωνικό αποκλεισμό, τη μοναχικότητα του «ξένου», του περιπλανώμενου, του ψυχικά ευάλωτου. Δημιουργώ πρωτοπρόσωπες ή τρίτοπρόσωπες αφηγήσεις για ήρωες της καθημερινότητας που δυσκολεύονται να ενσωματωθούν σ' ένα περιβάλλον που το νιώθουν ανοίκειο, ακόμα και αν πρόκειται για τη χώρα τους, την οικογένειά τους ή το ίδιο τους το σώ-

μα. Δεκαέξι χαρακτήρες διηγούνται τις εμπειρίες τους, χωρίς συναισθηματολογίες, με τρόπο ευθύ κι απéριπτο. Μορφές που προβάλλονται τελικά ακέραιες, χωρίς ωραιοποιήσεις ή ηθικολογίες. Τα κείμενά μου εστιάζουν στη φαντασίωση, την εμμονή, την παρόρμηση και την επιθυμία. Πορτρέτα ανθρώπων από την Κοπεγχάγη και τη Βόρεια Αγγλία ως τη Θεσσαλονίκη και το Ανατολικό Αιγαίο, που μέσα από χαμηλόφωνες εκμυστηρεύσεις ή βίαιες εξάρσεις επιτρέπουν στον αναγνώστη να δει καίριες όψεις του εαυτού του.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΟΓΙΑΣ

### Όχι δεν χωρίζομαστε

Μυθιστόρημα, Μελάρι

**ΜΙΑ ΦΙΛΗ** (με την οποία μετά μάλωσαμε για τα πολιτικά) μου είχε πει «Στόγια, καλό το πρώτο σου μυθιστόρημα, αλλά έβαλες μέσα όλα όσα αγαπάς και μισείς, κι έτσι δεν σου έχει μείνει τίποτα άλλο να γράψεις». Εν μέρει είχε δίκιο. Για ακόμα μια φορά, στο νέο μου βιβλίο ο κεντρικός χαρακτήρας επιχειρεί να αλλάξει ριζικά τον εαυτό του και την πραγματικότητα γύρω του σαν να βρίσκεται σε ένα αιώνιο 1968 (το οποίο δεν έζησε ποτέ). Η διαφορά με άλλα έργα μου είναι ότι έχει πολλά να χάσει (παντρεμένος με δύο παιδιά, σταθερή δουλειά) και πως το σκηνικό (καλοκαίρι, ιδιωτική παιδική κατασκήνωση) είναι αντικειμενικά ακατάλληλο για ενήλικες προσωπικές αναζητήσεις (του φαντάζει όμως ιδανικό λόγω ανολοκλήρωτων μετεφηβικών μνημών). Για λίγο, μεταμορφώνεται σε μια μίμηση σκηνοθετικής ιδιοφυΐας, ροκ star και Δον Ζουάν. Στην προσγειώση, όπως είθισται, ο διάβολος παίρνει το πάνω χέρι, οπότε καλό είναι να υπάρχει κάποια απόσταση από τον ήρωα.



ΟΘΜΑΣ ΣΥΜΕΩΝΙΔΗΣ  
**Στους στοχασμούς για την κοινότητα**  
Εστία

**Ο ΓΑΛΛΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ** Ζακ Ρανσιέρ αναφέρει στο *Πεπρωμένο των εικόνων* (Εκδόσεις Στερέωμα) ότι για τον Γκοττάρ ο κινηματογράφος ήταν μια σειρά από οικειοποιήσεις άλλων τεχνών. Τηρουμένων των αναλογιών μπορεί να πω ότι θέλησα με τους *Στοχασμούς για την κοινότητα* να κάνω κάτι αντίστοιχο, να φτιάξω ένα λογοτεχνικό έργο με μη λογοτεχνικά υλικά, διατηρώντας ωστόσο στοιχεία της κλασικής ποιητικής όπως η πλοκή και οι χαρακτηριστές. Αν θα ήθελα να διακρίνω νήματα συνεχείας με τα δύο προηγούμενα πεζογραφικά μου έργα, θα έλεγα ότι αυτά έχουν να κάνουν με την πρόθεση κατασκευής ενός διακριτού κόσμου και την επεξεργασία μιας σκέψης, ενός λόγου, για τα σημεία φυγής που ελέγχουν τον σχηματισμό και τις προβολές εικόνας, φωνών, κινήσεων και ιδεών. Στους *Στοχασμούς για την κοινότητα* δημιουργώ πλέον τα δικά μου σημεία φυγής. Φτιάχνω έναν κόσμο από το μηδέν, κάτι που μου δίνει μια πρωτόγνωρη σχεδιαστική ελευθερία, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Η κοινότητα λειτουργεί ως πειραματική πολιτεία για τη δοκιμή ιδεών και ερωτημάτων, αλλά και νέων σχέσεων ανάμεσα στις εικαστικές τέχνες, την αρχιτεκτονική, τη φιλοσοφία και την πολιτική θεωρία. Οι θεματικές της μνήμης, της ζωής, του θανάτου, αλλά και του έρωτα και της αγάπης προσεγγίζονται μέσα από το πρίσμα της διαχείρισής τους σε μια εποχή, πιστεύω όχι πολύ μακρινή από τη δική μας, όπου η τεχνολογία θα παρέχει και θεσμικά πλέον τη δυνατότητα ολικής ρύθμισης αυτών των ζητημάτων, θέτοντας ταυτόχρονα κρίσιμα ερωτήματα για τις οικονομίες της ύπαρξης, του μύθου, της λήθης, της απώλειας και τα νέα σημεία φυγής για τον ορίζοντα και την εικόνα του ανθρώπινου.



ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ ΣΩΤΗΡΙΟΥ  
**Brandy Sour**  
Νουβέλα, Πατάκης

**ΤΟ 1949** χιτζίται στη Λευκωσία ένα ξενοδοχείο που χαρακτηρίζεται το διαμάντι της Μέσης Ανατολής. Στα σαλόνια του συγχρωτίζονται η αστική τάξη της χώρας, Βρετανοί αποικιοκράτες και δημοσιογράφοι από όλο τον κόσμο και καταλύουν διασημότητες όπως ο Γιούρι Γκαγκάριν, η πριγκίπισσα Μαργαρίτα και η Αλίκη Βουγιουκλάκη. Το «Λήδρα Πάλας» έμελλε ωστόσο να είναι πολύ περισσότερα από ένα λαμπρό ξενοδοχείο, αφού όπως πολλά άλλα κτίρια στον κόσμο συνέδεσε την ιστορία του με την ιστορία της ίδιας της χώρας. Ελαμψε στην εποχή του, βρέθηκε στο επίκεντρο των διακοινοτικών ταραχών και ήταν ο χώρος μιας από τις φονικότερες μάχες του 1974, ενώ σήμερα αποτελεί το κατάλυμα των Ηνωμένων Εθνών. Στο βιβλίο γράφω τις ιστορίες των ανθρώπων που πέρασαν μέσα από το ξενοδοχείο, εξιστορώντας παράλληλα με αυτές την Ιστορία της ίδιας της χώρας. Την ελπίδα, την παρακμή και τον ιστορικό σπαραγμό. Η ιστορία κάθε ανθρώπου που περνά μέσα από το βιβλίο συνδυάζεται με ένα ποτό που βρέθηκε στα χείλη του όταν έμεινε σε αυτό και καθορίζει την πορεία της δικής του αλλά και της ευρύτερης Ιστορίας. Κουμανταρία, ζιβανία, λεμονάδες και το θρυλικό brandy sour που οι οινοίκοι του «Λήδρα Πάλας» καταλάωναν μαζί με μυστικά, συννομοσίες και την υποσχετική μιας χώρας που όπως και το κτίριο έμελλε να γίνει κομμάτι.



ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΟΥΛΑΣ  
**Μακρινές γειτονιές**  
Διηγήματα, Πόλις

**ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ** μικρές ιστορίες γράφτηκαν σε διάστημα είκοσι χρόνων. Συνήθως σε περιόδους θλίψης. Μου άρεσε πάντα να παρατηρώ τους άορατους ανθρώπους που οι ζωές τους δεν απασχολούν κανέναν. Που οι ιστορίες τους είναι ελάσσονος σημασίας για τους πολλούς. Οι διαδρομές τους συγκεκριμένες, τα λόγια τους μετρημένα, το αποτύπωμά τους αχνό. Κάποιες από αυτές τις ιστορίες γεννήθηκαν από ειδήσεις που πέρασαν στα ψιλά, κάποιες άλλες εμπιρίων και εικόνες δικών μου ανθρώπων, αγαπημένων, και λόγια τους που κουβαλάω, σκόρπιες αναμνήσεις παιδικών και εφηβικών χρόνων, μια περιπέτεια υγείας που καθόρισε πολλά πράγματα στην εξέλιξή μου, μερικές στιγμές που κουβαλάω ως αναμνήσεις, τόσο έντονες που πολλές φορές αναρωτιέμαι αν συνέβησαν ακριβώς έτσι όπως περιγράφονται ή έτσι θέλω να τις θυμάμαι. Δεν έχουν ίχνος δόξας αυτές οι ιστορίες, ίχνος δικαίωσης. Τα φινάλε τους είναι μάλλον έντονα δραματικά. Για κάποιον σαν και μένα που εκτίθεται στη δημοσιογραφική γραφή 35 χρόνια η αποτύπωση στο χαρτί παρόμοιων ιστοριών, που δεν είναι οι εφήμερες ιστορίες της καθημερινής έκθεσης στην αρένα της επικαιρότητας, μοιάζει βάσανο. Οι ιστορίες αυτές γράφτηκαν σχεδόν μια και έξω η κάθε μια, από φόβο και ανασφάλεια μήπως δεν αντέχουν στον χρόνο. Άλλη μια φορά που επιχειρήσα κάτι παρόμοιο ήταν με το αντιρατσιστικό παραμύθι «Ο Τσουρέκης που τον έλεγε Ελία» (Εκδόσεις Επόμενος Σταθμός, 2007). Εκεί με αισιόδοξο φινάλε.



BIKY ΤΣΑΛΕΠΙΔΟΥ  
**120 γραμμάρια**  
Μυθιστόρημα, Νεφέλη

**ΕΝΑ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΕΙΟ** γίνεται το σκηνοκίτσο όπου διάφοροι άνθρωποι μπαίνουν και φεύγουν από τον κόσμο πίσω από το βάρος της δικής του ιστορίας, της δικής του υπογραφής πάνω στο χαρτί. Βί- οι παράλληλοι και διασταυρούμενοι, κρικοί άρρηκτοι κι άλλοι σπασμένοι από καιρό. Μια νέα συμβολαιογράφος κινείται ανάμεσά τους επιχειρώντας να ισορροπήσει στα τεταωμένα σκοινιά που οι ίδιοι ισορροπούν και σε αυτά που κάποιοι επιτίθενται της στήνους. Ένα ψηφιδωτό ανθρώπων συνθέτει την εικόνα της καθημερινότητας μιας επαρχιακής πόλης, παραπέμποντας σ' ένα ημερολόγιο διηγήσεων ποικίλου ύφους, σ' ένα σπονδυλωτό μυθιστόρημα μαθητείας, με τη βασική ηρωίδα να δέχεται σιωπηρά τον αντίκτυπο των όσων της εξιστορούν οι πελάτες της, μέχρι που βγαίνει από το γραφείο της, για να δεχθεί τότε το μεγαλύτερο απ' όλα τα χτυπήματα, εμπλέκοντας τη δική της πια ιστορία με τις ιστορίες των άλλων. Άλλοτε με χιούμορ κι άλλοτε με τραγικότητα, διερευνώντας την ασήμαντικότητα των σημαντικών και τη σημαντικότητα των ασήμαντων, θέλησα με το βιβλίο αυτό να μιλήσω για την ύλη, την οικογένεια και την απληστία, για την αγωνία, εντέλει, του ανθρώπου να συγκρατήσει την ύπαρξή του από τη φθαρτότητά της, «αφήνοντας κάτι πίσω του».





ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΙΡΜΠΑΣ  
**Όσο περιμένεις να συμβεί**  
Διηγήματα, Gutenberg

ΤΟ «**ΟΣΟ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ** να συμβεί» είναι ένα βιβλίο για αυτό που κατεχόγην όλοι περιμένουμε να συμβεί και, συνήθως, δεν συμβαίνει. Πρόκειται για δεκατρία διηγήματα, στα οποία λιγότερο ή περισσότερο ισχύει είτε αυτό που είχε γράψει ο Μπαλζάκ, «όποιος, όντας ερωτευμένος, λησμονεί, έστω και για μια στιγμή, πως ενώπιόν του έχει έναν εχθρό, είναι καταδικασμένος», είτε η σκέψη του Προυστ, «στον έρωτα είναι λάθος να μιλάμε για κακή επιλογή, εφόσον, άπαξ και τεθεί ζήτημα επιλογής, δεν μπορεί παρά να είναι κακή», είτε και τα δυο.

Και παρόλο που θεματικά δεν φαίνεται να έχει σχέση με το προηγούμενο βιβλίο μου («Η Βικτώρια δεν υπάρχει», Νεφέλη, 2013), κάποιες στιγμές συνομιλεί ψιθυριστά με αυτό στο επίπεδο της πραγμάτευσης, στο φόντο ή στο προσκήνιο, θεμάτων που άπτονται της διάκρισης δημόσιου-ιδιωτικού. Γραμμένα κυρίως σε πρώτο πρόσωπο, αλλά και σε τρίτο, κάποια σε κλασική φόρμα, αλλά και παραληρηματικά και ημερολογιακά, το μόνο άλλο στοιχείο που τα συνδέει μεταξύ τους, εκτός από τον έρωτα στην απουσία ή στην πρόσκαιρη απαιτηλή παρουσία του, είναι η αλληλουχία τους που θα μπορούσε, ίσως, να αποτελεί ένα ταξίδι επιστροφής εκεί που αρχίζουν όλα.

## Πρωτοεμφανιζόμενοι

ΣΠΥΡΟΣ ΒΓΕΝΗΣ  
**Η εποχή του ταρανδου**  
Διηγήματα, Αντίποδες

Η «**ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΤΑΡΑΝΔΟΥ**» είναι η τελευταία εποχή της Παλαιολιθικής Περιόδου. Εκείνα τα χρόνια οι άνθρωποι ζουν λίγο-πολύ όπως ζουν και σήμερα. Κάποιοι από αυτούς μένουν σε σπηλιές, άλλοι κυνηγάνε και κάμποσοι κάνουν τέχνη. Άνθρωποι καμένοι, κυριολεκτικά και μεταφορικά, άνθρωποι που ξεχνούν και άνθρωποι που θυμούνται, ηδονοβλεψίες, άνθρωποι που δεν έχουν πού να πάνε και άνθρωποι που έχουν πού να πάνε αλλά δεν έχουν τι να κάνουν, πιταρικάδες που περνάνε την ώρα τους κάνοντας ναρκωτικά, θεατράνθρωποι, γκραφίταδες, άρρωστοι άνθρωποι, υπεράνθρωποι, άνθρωποι που προσπαθούν να φύγουν απ' την πόλη μα καταφέρνουν μονάχα να ονειρευτούν την εξοχή. Προσπάθησα να μιλήσω σαν φίλος, με όλους αυτούς τους οποίους πιστεύω πως έχω γνωρίσει, και έτσι προσπάθησα τελικά να τους γράψω και σαν φίλος. Ο,τι αφηγήθηκα το είπα σε πρώτο ή τρίτο πρόσωπο – σαν να ήμουνα μέσα στην παρέα.

Ξεκίνησα ως ποιητής και πιστεύω συνεχίζω ως τέτοιος. Τα γραπτά που κατάφερα να πάρουν μορφή διέπονται από μια ακρόαση του στοιχειώδους, του υλικού και του σχεσιακού. Έχω γράψει για τη μνήμη, την ενοχή, την επιθυμία, την κατάφαση, για τον οργανικό και τον ανόργανο κόσμο, για πράγματα που υπήρξαν και θέλω να υπάρξουν, για ό,τι μπορώ να φανταστώ και, προπαντός, ό,τι μπορώ να παρατηρήσω.

ΧΑΡΗΣ ΚΑΛΑΪΤΖΙΔΗΣ  
**Πολεμική μηχανή**  
Μυθιστόρημα, Εστία

ΕΝΑΣ ΦΑΣΙΣΤΑΣ σιγοπίνει σε κάβα σκοτεινή. Πίνει ώσπου το φεγγάρι φουσκώνει στο στήθος του, ώσπου η επιθυμία του ξεχαρβαλώνεται εκστατικά, ώσπου ο ίδιος εγκαταλείπει τον εαυτό του όπως ο εμετός το στόμα. Ζει δυο άλλες ζωές: Ως Διονύσης, μεγαλώνει στην επαρχία, ερωτεύεται αγόρια, συγκρούεται με τον κακοποιητικό πατέρα του και καταλήγει στον στρατό – ως Αριόδνη, μεγαλώνει σε ένα σπíti κλειστό, γυρίζει τους ψυχιάτρους και τις κλινικές και διατηρεί μια πληθωρική ερωτική ζωή. Και οι δυο χαρακτήρες γίνονται θύματα θηρίων και θεσμών, περνάνε από το ένα κλουβί στο άλλο οπισθοχωρώντας προς το μέλλον, παλεύουν για να κρατήσουν μια φλόγα ζωντανή. Είναι δυο ζωές στο περιθώριο, ζωές ξένες που όμως συνδέονται – τόσο με τη ζωή του φασίστα, όσο και μεταξύ τους.

Γραμμένο με γλώσσα που κινείται από το σχετικά ρεαλιστικό ως και το

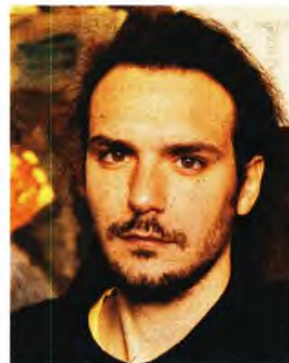
εντελώς ποιητικό, το υπό έκδοση μυθιστόρημά μου είναι ένα βιβλίο για τον φασισμό και τη σχέση του με την επιθυμία: όχι μόνο τον φασισμό των κρατών και των ομάδων, αλλά επίσης τον φασισμό της καθημερινής ζωής, τον φασισμό που ριζώνει στα σώματα και στους έρωτές μας, εκείνον που μας κάνει να αγαπάμε τις αλυσίδες μας και να επιθυμούμε ό,τι μας αρρωσταίνει.

ΑΡΤΕΜΙΣ ΨΙΛΟΠΟΥΛΟΥ  
**Τι δεν έχει πεθάνει**  
Νουβέλα, Loggia

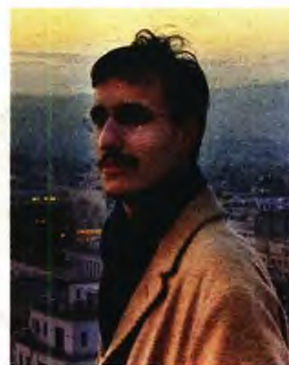
ΤΟ **ΣΚΗΝΙΚΟ** του βιβλίου μου στήνεται στην παραλία ενός νησιού και το κεντρικό του πρόσωπο είναι η Άννα. Η Άννα που έχει χάσει το παιδί της. Τα πρόσωπα που πρωταγωνιστούν, ο Πέτρος, η Θάλεια, ο Ανδρέας, περιστρέφονται γύρω της, φωτίζονται από κείνη και τη φωτίζουν ταυτόχρονα. Επικοινωνούν το πένθος, μετρούν τις ήττες, αποτυπώνουν τη φθορά. Όλοι αναζητούν τον τρόπο να επουλώσουν τα τραύματα, να αντιμετωπίσουν τους φόβους τους. Άνθρωποι, γάτες, φύκια, λέπια και φτερά, πουλιά που γίνονται πουλιά, ένα χταπόδι, ένα στρώμα και μια βάρκα συνθέτουν την πλοκή μιας ιστορίας που σχηματίζεται σαν παζλ. Περνώντας από τη μια ιστορία στην άλλη, κάθε φορά έρχεται στο φως ένα καινούργιο στοιχείο και μια διαφορετική οπτική της απόγνωσης.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ  
**Συγκάτοικος-32 κομμάτια**  
Νουβέλα, Loggia

Ο **ΑΦΗΓΗΤΗΣ**, αποκλεισμένος στο αθηναϊκό του διαμέρισμα, βυθίζεται στην εμμονή του με το έργο και τη ζωή του συνθέτη Νίκου Σκαλκώτα. Συλλεκτής αρχείου και φανατικός ακροατής της μουσικής του, ο μονήρης ένοικος αντιλαμβάνεται τη φασματική παρουσία του Σκαλκώτα να μοιράζεται τον χώρο του και να τον παρασύρει σε ολοένα συχνότερες καταβυθίσεις. Από δωμάτιο σε δωμάτιο, μια βίαια ονειρική σκηνή συμπαρασύρει τον ένοικο και τον συγκάτοικό του σε δρόμους και βαριετέ του Βερολίνου την περίοδο της ανόδου του Χίτλερ και των χρόνων της μαθητείας του Σκαλκώτα στη μουσική πρωτεύουσα της Ευρώπης. Ακολουθώντας την πορεία του συνθέτη στην κατοχική και εμφυλιακή Αθήνα, η ταύτιση του αφηγητή μαζί του εντείνεται με την επίκληση και εμφάνιση συγγενών και προσώπων που καθρεφτίζονται, αναθυμούνται και διεκδικούν την επιστροφή τους για μια τελευταία φορά. Μια μη γραμμική και λοξά φωτισμένη διήγηση-εξομολόγηση ενός θρυμματισμένου εγώ, ενός άλλου «Σκαλκώτα», από το σκοτάδι στην ανέπιση έξοδο ενός ηλιόλουστου αθηναϊκού πρωινού.



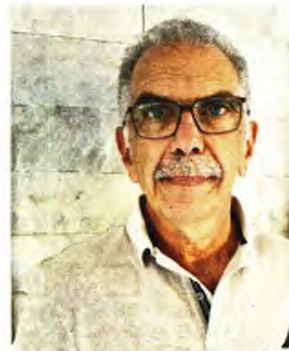
ΣΠΥΡΟΣ ΒΓΕΝΗΣ



ΧΑΡΗΣ ΚΑΛΑΪΤΖΙΔΗΣ



ΑΡΤΕΜΙΣ ΨΙΛΟΠΟΥΛΟΥ



ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΣΙΜΠΟΥΚΗΣ